

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/20/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8324203220
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8324203220.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX B., zast. JUDr. Mgr. Radim Komka LL.M., advokát so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 41 343 859, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 82 990 Bratislava - Ružinov, IČO: 31 320 155, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 12Csp/79/2024 zo dňa 17.03.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Humenné č. k. 12Csp/79/2024-266 zo dňa 08.08.2025, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku III. a v súvisiacom výroku IX. o trovách konania, v spojení s opravným uznesením.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) rozhodol tak, že cit.: «I. Súd určuje, že zmluvné podmienky uvedené v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008, a to v Článku I., Základné podmienky, v Časti Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení: Poplatok za poskytnutie úveru: 2.080 Sk. Poplatok za I. upomienku: 200 Sk. Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 1000 Sk. Poplatok za vedenie úverového účtu: 55 SKK / mesačne. sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008 v čl. II., bod 2. v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008 v čl. II., bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom, keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. IV. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008 v čl. II., bod 5. v znení: „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu

zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov Stálym rozhodcovským súdom.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008 v čl. II., bod 6. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník výslovne súhlasí v prípade, ak nesplní svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch mesačných splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti úveru podľa tejto úverovej zmluvy, aby banka bola oprávnená požadovať od zamestnávateľa dlžníka vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi. Výška zrážok zo mzdy bude zodpovedať výške mesačných splátok úveru podľa tejto úverovej zmluvy, pričom zrážky zo mzdy nemôžu byť vyššie ako zrážky pri výkone rozhodnutia stanovené osobitným predpisom. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy je táto úverová zmluva súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie sa primerane vzťahuje aj na ručiteľa, pokiaľ je pohľadávka banky z úveru zabezpečovaná ručiteľom.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. VI. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úverov a poistených spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, platných od 1.1.2008, k Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008, v čl. IV. Splácanie úveru, bod 8. v znení: „Veriteľ je oprávnený akúkoľvek platbu dlžníka na plnenie peňažného záväzku z úverovej zmluvy započítať najprv na dlžné splatné príslušenstvo záväzku od najstaršej pohľadávky a až potom na dlžnú splatnú istinu od najstaršej pohľadávky, a to aj vtedy, ak dlžník pri platení určí inak.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. VII. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úverov a poistených spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, platných od 1.1.2008, k Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008, v čl. IV. Splácanie úveru, bod 9. v znení: „Veriteľ je oprávnený odo dňa splatnosti ktorejkoľvek sumy, ktorú mu dlhuje dlžník podľa zmluvy o úvere, uspokojiť svoju pohľadávku aj z prostriedkov na ktoromkoľvek účte dlžníka vedenom vo VÚB, a.s., a to inkasným spôsobom, t. j. tak, že bez ďalšieho osobitného príkazu dlžníka zaťaží tento účet dlžníka vo výške splatnej sumy, s čím dlžník súhlasí. V prípade vzniku nákladov banky spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi je banka oprávnená započítať tieto náklady do celkovej výšky vymáhanej pohľadávky na ťarchu dlžníka. Dlžník sa zaväzuje zabezpečiť na týchto svojich účtoch dostatok peňažných prostriedkov na vykonanie platby podľa predchádzajúcich viet.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. VIII. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úverov a poistených spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, platných od 1.1.2008, k Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008, v čl. VII. Doručovanie a vyhlásenie klienta, bod 4. v znení: „Podpisom žiadosti/úverovej zmluvy klient dáva v zmysle zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov a zákona o bankách súhlas na poskytnutie svojich osobných údajov a informácií, ktoré tvoria predmet bankového tajomstva alebo sú chránené bankovým tajomstvom (ďalej len „údaje a informácie“), ovládajúcej osobe banky, spoločnosti Banca Intesa, Miláno, Taliansko, dcérskym spoločnostiam banky a spoločnostiam patriacim do skupiny s úzkymi väzbami v zmysle z. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov vrátane VÚB Asset Management, správ. spol., a.s., VÚB Generali dôchodková správcovská spoločnosť, a.s., Consumer Finance Holding, a.s., za účelom interného výkazníctva, vyhodnotenia úverového rizika, ponuky produktov a služieb, vykonanie obchodov a archiváciu obchodnej dokumentácie a vymáhania nesplnených záväzkov dlžníka, a to v rozsahu údajov uvedených v žiadosti/úverovej zmluve na obdobie 10 rokov od podpisu žiadosti alebo 10 rokov od vyporiadania záväzkového vzťahu medzi klientom a bankou, pričom klient je oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od zániku záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na pobočku banky, kde je vedený príslušný úverový účet klienta alebo kde klient podal žiadosť o úver. Podpisom žiadosti/úverovej zmluvy klient potvrdil dobrovoľnosť tohto súhlasu, ďalej skutočnosť, že jeho osobné údaje môžu podliehať prenosu do Talianska a že bol informovaný o svojich zákonných právach, predovšetkým o tom, že môže požadovať informácie o spracovaní svojich osobných údajov, odpis svojich spracúvaných osobných údajov, likvidáciu svojich osobných údajov, ak bol splnený účel ich spracúvania a uplynuli lehoty na archiváciu údajov a dokumentov, v ktorých sú predmetné osobné údaje uvedené, v zmysle osobitných právnych predpisov.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. IX. Súd priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.»

2. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 46 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 2 a 5, § 551 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 4 ods. 1, 2 písm. e), p) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 711/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 2 písm. p), § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

3. Žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 22.11.2024 domáhal určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru, Reg. číslo: 006090311290908, zo dňa 30.09.2008, ktorá má tzv. formulárový charakter. Ide o vopred pripravenú predtlač žalovaného, do ktorej žalovaný dopisoval len údaje. Spotrebiteľova „zmluvná voľnosť“ bola obmedzená len na dohodu o výške poskytnutého úveru, pričom všetky ostatné zmluvné podmienky, ako aj všetky dokumenty predložené spolu so spotrebiteľskou zmluvou predstavujú diktát dodávateľa bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Spotrebiteľskú zmluvu je potrebné podrobiť súdnej kontrole neprijateľných zmluvných podmienok.

4. Súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že všetkých osem ním uvádzaných zmluvných podmienok, je neprijateľných. Dôvodom ich vyhlásenia za neprijateľné zmluvné podmienky bola skutočnosť, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané, boli zakomponované do úverových podmienok na vopred pripravenom tlačive, pričom ich žalobca nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Žalobca ako spotrebiteľ mal na výber len to, že zmluvu a podmienky by akceptoval alebo nie. Ako slabšia strana nemal žiadnu vyjednávaciu pozíciu. Je zrejmé, že ide o ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda žalobcu, zhoršujúc jeho postavenie v záväzkovom vzťahu so žalovaným.

5. V súvislosti argumentáciou žalovaného o umelo vykonštruovanom spore, súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozsudok sp. zn. 6Cdo 127/2017, v zmysle ktorého cit.: „Podľa dovolacieho súdu v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z hľadiska vecnej legitímácie (na strane žalobcov) nemá právny význam zánik záväzku splnením dlhu (nie vždy splnenie dlhu má za následok zánik celého právneho vzťahu). Ako už bolo uvedené vyššie predmetná žaloba vychádza zo zákonnej požiadavky, podľa ktorej spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. To sa okrem iného prejavuje v povinnosti dodávateľa nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky. V tomto prípade nejde o nárok z právneho vzťahu, ktorého právnym dôvodom je zmluva, teda o nárok vyplývajúci zo zmluvy, ale o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. V konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením (prípadne aj zánik celého právneho vzťahu) nemôže mať žiaden vplyv na žalobcami uplatnený nárok, a teda ani na ich vecnú legitímáciu. Opačný názor by v podstate znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj Smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

6. Vo vzťahu k posúdeniu individuálnosti zmluvných dojednaní je kľúčom k pochopeniu individuálneho zmluvného dojednania práve možnosť spotrebiteľa svojou vlastnou aktivitou a konaním ovplyvniť obsah a podstatu zmluvnej podmienky. Takáto možnosť je podľa ustanovení Občianskeho zákonníka sústredená výhradne v úprave procesu rokovania o zmluve, ktoré predstavuje jediné štádium, kedy môže spotrebiteľ ovplyvniť obsah zmluvy a jej podmienok. Preto je ho potrebné vykladať v intenciách vzniku spotrebiteľskej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, pri dojednávaní ktorého adresát ponuky alebo návrhu tento akceptuje, pričom predtým sa s ním mal možnosť oboznámiť a návrh modifikovať. Ak nebudú dané podmienky a možnosť spotrebiteľa zmeniť návrh zmluvnej podmienky, t. j. zmeniť jej obsah, a tým v parciálnej časti predložiť dodávateľovi nový návrh, nebude možné za žiadnych okolností hovoriť o priestore na vznik individuálnych dojednaní. Iba dôsledné garantovanie a vykonávanie práv spotrebiteľa v predzmluvnej fáze a pri dojednávaní zmluvy s dosahom na reálne zmeny ich podmienok bude vytvárať relevantný priestor vzniku individuálneho zmluvného dojednania. (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 574). V tomto smere žalovaný žiadne dôkazy nepredložil, preto súd vychádzal z domnienky, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

7. Súd teda v ďalšom priebehu konania skúmal, či napadnuté zmluvné dojednania spôsobujú značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú považuje súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia).

8. V tomto prípade ide o identifikáciu takých zmluvných podmienok, ktoré spochybniac garanciu zákonného režimu a účelu právnej úpravy v neprospech spotrebiteľa, sa od zákona odchyliť. Práve uvedené odchylenie sa od ratio legis zákona v neprospech spotrebiteľa zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Judikatúra takýto prípad stotožňuje napríklad so zmluvnou podmienkou, podľa ktorej má dodávateľ nárok na náhradu škody aj popri paušalizovanej náhrade škody v podobe zmluvnej pokuty.

9. K prvej zmluvnej podmienke uvedenej v čl. I., súd prvej inštancie uviedol, že podstatou týchto poplatkov je prídanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Poplatok za poskytnutie úveru, upomienku, ďalšiu upomienku a vedenie úverového účtu nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. Pokiaľ ide o druhú zmluvnú podmienku uvedenú v čl. II., bod 2. súd uviedol, že žalobca v tomto právnom úkone potvrdil, že sa oboznámil s obchodnými podmienkami, súhlasil s ich obsahom, prijal návrhy v nich predložené a potvrdil ich prevzatie. Týmto dojednaním sa žalovaný bez akýchkoľvek pochybností snažil preniesť dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy na spotrebiteľa. Takéto skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potencionálnemu uplatneniu jeho práva na súde a u iných štátnych orgánov.

10. Pokiaľ ide o tretiu zmluvnú podmienku uvedenú v čl. II., bod 4., súd prvej inštancie konštatoval, že definícia osôb majúcich osobitný vzťah k banke je uvedená v § 35 zák. č. 483/2001 Z.z.. Zároveň z ods. 1 uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka nemôže vykonávať s osobami, ktoré k nim majú osobitný vzťah obchody, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by nevykonali s ostatnými klientami. Banka je povinná pred uzavretím a vykonaním takéhoto obchodu preveriť, či osoba, s ktorou takýto obchod vykonáva, k nim nemá osobitný vzťah a táto osoba je povinná poskytnúť banke pravdivé informácie. Banka je povinná pravdivosť poskytnutých údajov písomne zabezpečiť v zmluve o nimi poskytnutej záruke alebo vklade sankciou neplatenia uzavretia tejto zmluvy a v zmluve o úvere sankciou okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy ku dňu, keď sa banka alebo pobočka zahraničnej banky dozvedela o nepravdivosti týchto údajov.

11. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o neprijateľnosti uvedeného zmluvného dojednania, ktoré umožňuje banke kedykoľvek vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade zistenia nepravdivosti údajov o existencii osobitného vzťahu k banke. Uvedené zmluvné dojednanie však odporuje zákonnej úprave § 35 ods. 1 zákona o bankách, v zmysle ktorého banka, resp. pobočka zahraničnej banky nemôže s takýmito osobami uzatvárať iba tie obchody, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by nevykonali s ostatnými klientami. Uvedené zmluvné dojednanie však umožňuje banke v prípade zistenia existencie osobitného vzťahu klienta k bankovému subjektu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť každého úverového vzťahu, teda nie len toho rizikového. Zároveň v uvedenom zmluvnom dojednaní absentuje akékoľvek vysvetlenie pojmu osobitného vzťahu, z ktorého by bolo zrejmé aj z perspektívy priemerného spotrebiteľa, čo uvedený pojem znamená minimálne odkazom na konkrétne zákonné ustanovenie zákona o bankách, ktoré uvedený pojem upravuje.

12. Vo vzťahu k štvrtej zmluvnej podmienke uvedenej v čl. II., bod 5. súd uviedol, že žalobca ako spotrebiteľ nemal vôľu, ale ani možnosť si rozhodcovskú doložku dojednať individuálne. Ak má byť rozhodcovská doložka právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo konkrétna voľba znamená. Pokiaľ ide o piatu zmluvnú

podmienku uvedenú v čl. II., bod 6., súd prvej inštancie konštatoval, že z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že dohoda o zrážkach zo mzdy obsahuje iba označenie veriteľa, dlžníka a pohľadávky, avšak neobsahuje ďalšiu podstatnú náležitosť zmluvy, a to označenie platiteľa mzdy a výšku dohodnutých zrážok. To znamená, že dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahuje všetky obligatórne náležitosti písomnej dohody v zmysle ust. § 551 Občianskeho zákonníka, čo má za následok jej absolútnu neplatnosť. Žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť odmietnuť zabezpečovací prostriedok poskytnutého úveru, keďže predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje formulárový typ zmluvy, ktorým dodávateľ vnútil žalobcovi uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy, a to spôsobom, že prejav vôle žalobcu ako zmluvnej strany k uzatvoreniu dohody o zrážkach zo mzdy ako ďalšej zmluvy sa nevyžadoval. Pokiaľ ide o šiestu zmluvnú podmienku uvedenú v čl. IV., bod 8., súd konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ nemal nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť, pričom je faktom, že ide o ľubovôľu dodávateľa, na aký účel si započíta platbu, čo spôsobuje obrovskú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu a úplnú nadvládu dodávateľa nad spotrebiteľom. Ak by si aj dlžník - spotrebiteľ chcel platbou veriteľovi - dodávateľovi ponížiť istinu, dodávateľ má právo v zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky vykonať zápočet tejto platby na ľubovoľnú časť pohľadávky. Vo vzťahu k siedmej zmluvnej podmienke uvedenej v čl. IV., bod 9. súd uviedol, že viazanie iných účtov spotrebiteľa s úverom a možnosť započítania pohľadávok banky voči akémukoľvek účtu, je v rozpore s generálnou klauzulou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a bolo už vyhodnotenú ako neprijateľná podmienka v rozhodnutí Ústredného inšpektorátu SOI z 24.3.2014, č. SK/0207/99/2014. Pokiaľ ide o ôsmu zmluvnú podmienku uvedenú v čl. VII., bod 4., za neprijateľnú súd považoval, že v zmysle nej spotrebiteľ udelil súhlas na nakladanie s osobnými údajmi nielen v prípade, ak zmluva vznikne, ale aj za stavu, ak nedôjde k uzatvoreniu zmluvy, pričom odvolať súhlas mohol až po uplynutí 1 roka. Neexistuje žiaden dôvod, pre ktorý by súhlas mal platiť aj v prípade, že zmluvný vzťah nevznikne. Navyše doba 10 rokov od podpisu žiadosti a 10 rokov po uhradení všetkých záväzkov v prípade vzniku zmluvného vzťahu, je neprimeraná a zasahuje do osobných práv žalobcu.

13. Záverom súd prvej inštancie dodal, že vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok nie je viazané zákonom iba na čas prípadného trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/320/2016 zo dňa 24.11.2015.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobcovi tak priznal náhradu trov konania, keďže mal vo veci plný úspech. Súd zároveň konštatoval, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

15. Proti výroku III. a súvisiacemu výroku IX. O trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. d), f) a h).

16. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, že sporná zmluvná podmienka predstavuje zákonnú povinnosť banky, nakoľko povinné zosplatnenie úveru pri osobe s osobitným vzťahom k banke stanovuje priamo zákon o bankách. Odôvodnenie rozhodnutia súdu v tejto časti považoval žalovaný za neprimerane strohé a nedávajúce odpoveď na otázku, z akého dôvodu je dané zmluvné ustanovenie neprijateľné. Podľa žalovaného súd prebral argumentáciu žalobcu a žiadnym spôsobom nereagoval na argumentáciu žalovaného. Odôvodnenie súdu v tejto časti je nepreskúmateľné a nespĺňa náležitosti na odôvodnenie rozsudku podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. Ďalej žalovaný poukázal na skutočnosť, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd predstavuje najmä právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, zákaz prekvapivých rozhodnutí ako aj zákaz ľubovôle, právo na vypočítanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, ako aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia.

17. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne v časti vo vzťahu k petitu III., resp. navrhol, aby ho odvolací súd v napadnutom rozsahu v zmysle ustanovenia § 389 CSP ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca, ktorý uviedol, že napadnuté zmluvné dojednanie je neurčité, pretože spotrebiteľ ako práva neznalý subjekt bez reálneho oboznámenia a poučenia zo strany dodávateľa nedokázal posúdiť a vyhodnotiť svoj prípadný osobitný vzťah k banke, ako ani rozsah a výpočet subjektov, ktoré nimi sú, pričom hoci aj nedbanlivé prehlásenie je späté so sankciou okamžitého zosplatnenia úveru. Súdny dvor EÚ vo veci C-66/19 rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (viď rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C2012:242, bod 29). Podľa citovanej zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal „z hlavy“ ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah k banke. Podstatné a rozhodujúce pri danej zmluvnej podmienke je, že je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa. V danej súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského sudu v Prešove, napr. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024, sp. zn. 13CoCsp/17/2023 zo dňa 04.04.2024. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

19. K vyjadreniu žalobcu zaslal vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že zmluvné ustanovenie o osobitnom vzťahu klienta k banke je preklopením legislatívnej úpravy v ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách. Ide o klasické a štandardné zmluvné ustanovenie, ktoré používa väčšina subjektov bankového spektra. Bez uvedeného zmluvného ustanovenia by banka nebola oprávnená uzavrieť s nikým žiadnu spotrebiteľskú zmluvu. Preklopenie zákonného ustanovenia do znenia spotrebiteľskej zmluvy nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Takýmto výkladom by súd, resp. žalobca označoval znenie zákona za neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo nemá žiadnu oporu v zákone. Žalovaný tiež konštatoval, že žalobca nemal problém s daným ustanovením pri uzatvorení zmluvy a čerpaní prostriedkov a po 17 rokoch sa domáha určenia neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky, keď si žalovaný z daného ustanovenia žiadne právo, resp. oprávnenie neuplatňoval. Uvedené zmluvné ustanovenie je teda zákonnou obsahovou náležitosťou Zmluvy, a teda nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

20. Žalobca v ďalšom vyjadrení zotrval na doterajšej argumentácii a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

21. Ďalšie vyjadrenia už neboli v odvolacom konaní podané.

22. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

23. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte nesprávnych skutkových zistení, nesprávneho právneho posúdenia veci a inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd skúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS/78/05).

24. K námietke inej vady ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd poznamenáva, že tento odvolací dôvod dopadá na také pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod zostávajúce odvolacie dôvody. Takéto pochybenia sa stávajú relevantnými až za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou môže byť napríklad nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami v zmysle ust. § 193 CSP alebo napríklad posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP, alebo akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Táto odvolacia námietka

naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebola odvolacím súdom zistená iná vada v konaní, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

25. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

26. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.9.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

27. Cieľom spotrebiteľského práva je zvýšená ochrana slabšej strany záväzkového vzťahu, ktorou je nepochybne spotrebiteľ, pričom východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na všetky podmienky, za ktorých dochádza ku vzniku záväzkovo-právneho vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa a tiež so zreteľom na to, že dodávateľ má možnosť jednostranne stanoviť zmluvné podmienky, čo aj v reálnom živote uskutočňuje, a to prostredníctvom formulárových zmlúv.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že za neprijateľné zmluvné podmienky je potrebné považovať také zmluvné dojednania, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Jedná sa o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné a hrubo poškodzujúce spotrebiteľa. Od dodávateľa, ktorý je v spotrebiteľských vzťahoch v značne silnejšom postavení ako spotrebiteľ, sa vyžaduje, aby k tvorbe zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách pristupoval v súlade s dobrými mravmi.

29. Čo sa týka odvolania žalovaného vo vzťahu k výroku III., ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru č. 006090311290908, zo dňa 30.09.2008, v čl. II., bod 4. v znení: „ Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore v napadnutej časti výroku III. rozsudku zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu a na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správny právny záverom. Svoje rozhodnutie zdôvodnil síce skromnejšie, avšak z neho jednoznačne vyplýva, že z tohto dojednania vyplýva, že v prípade zistenia osobitného vzťahu klienta k banke môže banka vyhlásiť mimoriadnu splatnosť akéhokoľvek úveru, nielen toho rizikového. Okrem toho súd prvej inštancie vytkol zmluvnému dojednaniu, že neobsahuje žiadne vysvetlenie pojmu osobitného vzťahu klienta k banke, z ktorého by aj priemerný spotrebiteľ usúdil, čo daný pojem znamená.

30. Súdny členské štátov môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C-237/02, *Freiburger Kommunalbauten*, cit.: „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované nato, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Neprijateľnú zmluvnú podmienku súd nemodifikuje. Nič by neodradzovalo nečestného dodávateľa od pokračovania v používaní neprijateľnej zmluvnej podmienky, keďže by súd zmenou zmluvnej podmienky vlastne udržiaval nečestnú obchodnú prax (porovnaj rozsudok Súdneho dvora vo veci C-618/10).

31. Podstata neprijateľnosti odvolaním napadnutej zmluvnej podmienky nespočíva v tom, že by spotrebiteľ nebol povinný oznamovať konkrétne podstatné skutočnosti banke, ale v tom, že posudzovaná spotrebiteľská zmluva v dotknutej časti tieto podstatné skutočnosti neozrejmuje, v dôsledku čoho je spotrebiteľ v nevedomosti o tom, aký je skutočný obsah tohto jeho vyhlásenia. Skutočnosť, že banka má zákonnú povinnosť zisťovať, či klient nie je osobou s osobitným vzťahom k banke, a že v zmluve s klientom má byť dohodnuté, že v prípade nepravdivosti daného vyhlásenia klienta je banka oprávnená použiť sankciu okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy, neznamena, že formulácia predmetnej zmluvnej podmienky nemá obsahovať vysvetlenie pojmov, ktoré nemôžu byť priemernému spotrebiteľovi bez ďalšieho známe (Pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.9.2024).

32. Zmluvná podmienka odporuje aj ustanoveniu § 35 ods. 1 Zákona o bankách, podľa ktorého banka nemôže s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke uzatvárať iba tie obchody, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by nevykonali s ostatnými klientmi. Zmluvné dojednanie vyhlásené za neprijateľné však umožňuje banke v prípade existencie osobitného vzťahu klienta k banke vyhlásiť mimoriadnu splatnosť každého úveru, nielen rizikového. Neurčitosť je preto dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu.

33. Je potrebné uviesť, že obdobná zmluvná podmienka už bola posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/25/2024 zo dňa 02.07.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.03.2025, rozsudkom

Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Csp/69/2024 zo dňa 08.01.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/6/2025 zo dňa 10.06.2025, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/184/2024 zo dňa 01.04.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/14/2025 zo dňa 23.09.2025.

34. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

35. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku III. a v súvisiacom výroku IX. o trovách konania, v spojení s opravným uznesením, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa procesného výsledku konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)